

Abstrakt

Anna Eichler

Dość Jazgotu Malarstwo pustki i ciszy

Praca analizuje obraz malarski pozbawiony warstwy figuratywnej i narracyjnej jako przeciwstawny kulturze natychmiastowej gratyfikacji i wielopłaszczyznowemu *horror vacui* współczesnej rzeczywistości. Zwraca się uwagę na sposób percepcji, figurację i narrację jako najłatwiej dostępne jakości w identyfikacji znaczenia obrazu oraz wzrost tolerancji na nadmiar bodźców powodujący przesunięcie punktu minimum stymulacji wizualnej zdolnego wyróżnić się z rutynowej ilości komunikatu. W tym kontekście autorka wskazuje na japońską koncepcję *ma* 間 zwracającą uwagę na istotną i pełną potencjału rolę pustki oraz przyjmuje, że istotą malarstwa są środki malarskie, a figuracja i narracja należą do dziedziny literatury. Przedstawiony jest proces malarski i szczegółowa analiza koloru i tekstury w obrazie, które to rozważania prowadzą do stworzenia kategorii „niekolorów” jako przeciwwagi dla zjawiska makdonaldyzacji w sztukach wizualnych przejawiającej się w stosowaniu wzorników kolorystycznych, oraz jako środka budowy obrazu wymykającego się prostej identyfikacji i reprodukcji. Analiza bieli w języku, w obrazie oraz bieli materialnej w odniesieniu do idei pustki prowadzi do stworzenia obrazu „Dowód na biel” namalowanego wyłącznie białą farbą, który dowodzi, że nie wystarczy malować białą farbą, by uzyskać biel w obrazie. Ponadto autorka odwołując się do przestrzeni jako ramy (Derrida) argumentuje, że nigdy nie widzimy dwa razy tego samego obrazu, a przestrzeń galeryjna pozwala „spauzować” obraz, ustabilizować wrażenie obrazu dla widza oraz podnosi istotną rolę otwartości i kompetencji w oglądaniu sztuki, zwracając uwagę na potencjał porozumienia na poziomie ludzkiej wrażliwości na płaszczyźnie widz-widz wobec tego samego obrazu.

Abstract

Anna Eichler

Enough Noise Painting emptiness and silence

The work analyses the painterly image stripped of its figurative and narrative layers as opposed to the instant gratification culture and the multifaceted *horror vacui* of contemporary reality. Attention is paid to the mode of perception – figuration and narrative as the most readily available qualities in identifying the meaning of a painting, and the increase in tolerance to excess stimuli resulting in shifting the point of minimum visual stimulation capable of standing out from the routine volume of communication. In this context, the author points to the Japanese concept of *ma* 間 drawing attention to the essential and potential role of emptiness and assumes that the essence of painting is the artistic means of painting, while figuration and narration belong to the field of

literature. The painting process and a detailed analysis of colour and texture in painting are presented, a consideration that leads to the creation of the category of 'non-colours' as a counterweight to the phenomenon of McDonaldization in the visual arts manifested in the use of colour swatches, and as a means of image construction that escapes simple identification or reproduction. The analysis of *white* in language, in painting and of material white in relation to the idea of emptiness leads to the creation of the painting 'Proof of the White' painted exclusively with white paint, which proves that it is not enough to paint with white paint to achieve white in a painting. Furthermore, the author, referring to space as a frame (Derrida), argues that we never see the same image twice and that the gallery space allows 'pausing' the image, stabilising the impression of the image for the viewer, and raises the important role of openness and competence in viewing art, drawing attention to the potential for mutual understanding at the level of human sensitivity on the plane of spectator vs spectator towards the same image.